

Do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach wpłynęła skarga na decyzję Wojewody, którą nałożono na kierownika podmiotu leczniczego karę pieniężną z tytułu zaprzestania czasowo działalności leczniczej, bez zachowania trybu określonego w art. 34 ustawy o działalności leczniczej.

W ocenie organu zaprzestanie działalności leczniczej nie było następstwem siły wyższej, w związku z czym wobec niewypełnienia hipotezy art. 34 ust. 8 pkt 1 u.d.l. niezachowany został tryb czasowego zaprzestania działalności leczniczej określony w art. 34 ustawy o działalności leczniczej. Decyzja została wydana przez Wojewodę jako organ pierwszej instancji. Prawnomaterialną podstawę wymierzenia kary pieniężnej stanowił art. 35 ustawy o działalności leczniczej. Przepis ten, w ustępie 1 stanowi, że w przypadku czasowego zaprzestania działalności leczniczej całkowicie lub częściowo, w zakresie jednej lub kilku jednostek lub komórek organizacyjnych zakładu leczniczego podmiotu leczniczego wykonującego działalność leczniczą w rodzaju stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne, bez zachowania trybu określonego w art. 34, wojewoda nakłada, w drodze decyzji administracyjnej, na kierownika tego podmiotu karę pieniężną w wysokości do trzykrotnego miesięcznego wynagrodzenia tej osoby, wyliczonego na podstawie wynagrodzenia za ostatnie 3 miesiące poprzedzające miesiąc, w którym nałożono karę.

Ustawa o działalności leczniczej, w art. 35 ust. 6, stanowi nadto, że na decyzję w sprawie kary pieniężnej przysługuje skarga do sądu administracyjnego.

Sąd wskazał, że podziela wyrażane w piśmiennictwie prawniczym głosy, że przepis art. 35 ust. 6 ustawy o działalności leczniczej jest zbędny i prowadzi do istotnych nieporozumień interpretacyjnych (zob. Urszula Walasek-Walczak, Komentarz do art. 35 ustawy o działalności leczniczej, System Informacji prawnej Lex). Przepis ten może bowiem sugerować, że decyzja o nałożeniu kary pieniężnej za zaprzestanie działalności leczniczej, o której mowa w art. 35 ust. 1 u.d.l., jest decyzją podjętą w jednoinstancyjnym postępowaniu administracyjnym i nie przysługuje od niej odwołanie. W ocenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach pogląd taki nie jest usprawiedliwiony. Przepis art. 35 ust. 6 ustawy o działalności leczniczej nie jest przepisem kompletnym, w związku z czym do odkodowania jego pełnej treści niezbędne jest uwzględnienie wyrażonej w art. 78 Konstytucji i w art. 15 k.p.a. ogólnej zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego. Sąd zaznaczył także, że przepis art. 35 ust. 6 ustawy o działalności leczniczej nie zawiera wyłączenie prawa strony do odwołania. Przepis ten wskazuje jedynie na prawo zaskarżenia decyzji w sprawie kary pieniężnej skarga do sądu administracyjnego, co jest kwestią oczywistą. Brzmienie tego przepisu nie pozwala jednak na uznanie, że decyzją na którą przysługuje skarga do sądu administracyjnego, jest decyzja wojewody, a nie decyzja organu drugiej instancji wydana w wyniku wniesionego odwołania. Przepis art. 35 ustawy o działalności leczniczej nie wyłącza też w sposób jednoznaczny i wyraźny możliwości wniesienia odwołania od decyzji wojewody w sprawie nałożenia kary pieniężnej za zaprzestanie działalności leczniczej, o której mowa w art. 35 ust. 1 u.d.l. Przepis ten nie określa bowiem decyzji wojewody jako ostatecznej, ani też nie stanowi, że od decyzji wojewody wydanej w pierwszej instancji nie służy odwołanie. Reasumując, wykładni art. 35 ust. 6 ustawy o działalności leczniczej należy dokonywać z uwzględnieniem treści 78 Konstytucji RP i art. 15 k.p.a., które to przepisy nie pozwalają na przyjęcie, że decyzją w sprawie kary pieniężnej za zaprzestanie działalności leczniczej, na którą przysługuje skarga do sądu administracyjnego, jest decyzja wojewody. Z powołanych względów nie można wyprowadzić wniosku, że decyzja, o której mowa w art. 35 ust. 1 ustawy o działalności leczniczej, jest decyzją podjętą w jednoinstancyjnym postępowaniu administracyjnym i ostateczną.

W ocenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach od decyzji wojewody w sprawie

Kara za czasowe zaprzestanie działalności leczniczej - czy jest możliwe odwołanie do MZ?

Kategoria: Polityka Zdrowotna

Opublikowano: piątek, 16, październik 2020 00:00

Katarzyna Liszka-Michałka

Odsłony: 895

nałożenia kary pieniężnej za zaprzestanie działalności leczniczej, o której mowa w art. 35 ust. 1 ustawy o działalności leczniczej, służy odwołanie do organu wyższego stopnia. Dodatkowo wskazać należy, że na tle przepisów ustawy o działalności leczniczej wykładnię taka uzasadnia również wprowadzony w art. 35 ust. 1 in fine obowiązek nadania decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności. Gdyby bowiem faktycznie decyzja wojewody była ostateczna to nadawanie jej przez organ rygoru natychmiastowej wykonalności byłoby zbędne (argument a contrario z art. 108 § 1 k.p.a.).

Źródło: [CBOSA](#)